

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie
na skutek skargi K. M. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu o sygn. I ACz 1317/23 przed Sądem
Apelacyjnym w Warszawie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 czerwca 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 stycznia 2025 r. skarżący K. M. wniósł skargę
na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej żądając
stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie
w sprawie I ACz 1317/23, zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego
kwoty 5000 zł oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu skarżący wyjaśnił,
że 25 sierpnia 2023 r. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego
w Warszawie z dnia 24 marca 2023 r. Podkreślił, że od dnia wniesienia zażalenia
„minęło już 17 miesięcy”. Zdaniem skarżącego „jest to nadmierna i nieuzasadniona
zwłoka, za którą odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa” (pisownia oryginalna).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało odrzucić.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest wniesienie jej w toku postępowania.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu wpadkowym. W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony pozostaje pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; z 24 września 2014 r., III SPP 206/14; z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; z 6 września 2023 r., I NSP 10/23).

To oznacza, że niedopuszczalna jest skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego, jako postępowania incydentalnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14, z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21).

Jak wynika z akt sprawy, skarżący żąda stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie I ACz 1317/23 z zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2023 r. w przedmiocie ustalenia właściwości miejscowej sądu (k. 126 akt sprawy I ACz 1317/23). Z uwagi na to, że przedmiotowe postępowanie ma charakter incydentalny, skarga na przewlekłość jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.ł]

